

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. Ž.,** zastoupený Mgr. Janem Balciarem, advokátem, se sídlem U Studánky 250/3, Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2016, č. j. KrÚ 9447/2016/ODSH/13, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 7. 9. 2016, č. j. 61 A 11/2016 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 12. 2015, č. j. OSA/P-1158/15-D/29, shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění. Těchto přestupků se měl dopustit tím, že se dne 2. 8. 2015 po provedení orientačního testu na drogy s pozitivním výsledkem na látku amfetamin/metamfetamin odmítl na výzvu policisty podrobit odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn návykovou látkou, a tím, že u sebe

neměl řidičský průkaz. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí (jíž nebylo zpochybněno, že žalobce u sebe neměl řidičský průkaz) poté Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Uvedl, že k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je třeba, aby se fyzická osoba účastnila provozu na pozemní komunikaci a na řádnou a opodstatněnou výzvu oprávněné osoby se odmítla podrobit odbornému lékařskému vyšetření. Zatímco orientační zkouška na přítomnost alkoholu nebo jiné návykové látky není podmíněna existencí důvodné domněnky, že řidič je pod vlivem návykové látky, k opodstatněnosti výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření je existence nezbytných skutečností vedoucí k důvodné domněnce, že řidič může být pod vlivem návykové látky, nezbytná. Taková domněnka byla v případě žalobce dána, neboť výsledek orientačního testu byl pozitivní. Výzva policistů proto nebyla šikanózní ani výrazem libovůle. Policisté žalobce vyzvali dle mínění krajského soudu srozumitelně, určitě, řádně a v souladu se zákonem, a to jak ústně, tak písemně. Skutečnost, že byl žalobce řádně poučen, ostatně plyne i z jeho výpovědi. Tvrzení o nedostatku kvalifikované formy výzvy proto krajský soud pokládal za účelové. Krajský soud neměl pochyby o tom, že se žalobce odmítl podrobit lékařskému vyšetření, a nepokládal za relevantní, zda se tak stalo pomocí slova „odmítám“, anebo vyjádřením neochoty vyšetření strpět. Námitce, že orientační test nebyl proveden v souladu s návodem a že testery mohly být zaměněny, krajský soud nepřisvědčil, neboť správné provedení testu prokazují růžové kontrolní linie u nápisu CL. Tvrzení žalobce, že mohlo dojít k záměně testerů, pak měl krajský soud za nepodložené. Skutečnost, že žalobce byl po celou dobu vyhodnocování testu ve svém vozidle, pravost testerů nezpochybňuje. Jako nedůvodnou vyhodnotil krajský soud také námitku procesního pochybení, které mělo spočívat v provedení důkazu lékařskou zprávou mimo jednání. Správní orgán totiž tento důkaz vůbec neprovedl ani k němu nepřihlédl ve svém rozhodnutí. Postup správního orgánu prvního stupně, který nevyslechl všechny zasahující policisty, byl dle krajského soudu v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel má předně za to, že krajský soud nesprávně pojal jeho žalobní námitku týkající se výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření. Stěžovatel tvrdí, že k podrobení se krevní zkoušce vyzván vůbec nebyl, a popírá, že byla výzva učiněna způsobem, jaký policista Ing. D. popsal u jednání před správním orgánem prvního stupně. Policista se stěžovatele jen zeptal, zda by lékařské vyšetření strpěl, na což stěžovatel odvětil, že k němu není dán důvod. Takový dotaz policisty však neodpovídá kvalifikované výzvě. Písemné poučení o právech a povinnostech přitom není způsobilé nahradit ústní výzvu policisty k absolvování lékařského vyšetření. Protože se krajský soud vůbec nezabýval jeho námitkou, zda a jak byl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření, je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatel nadto podotýká, že oznámení přestupku mu nebylo předloženo při kontrole,

ale až v řízení před správním orgánem prvního stupně. Nesouhlasí ani s tím, že byl policisty řádně poučen o svých právech, neboť se mu poučení dostalo až po devatenácti minutách od započetí kontroly. Poučení o právech by přitom mělo předcházet samotné kontrole.

[4] I v případě, že policisté stěžovatele řádně vyzvali k absolvování lékařského vyšetření, nebyl jejich postup správný pro jeho nedůvodnost. Důvodné podezření, že byl stěžovatel pod vlivem návykových látek, nemohlo existovat, neboť orientační test nebyl prováděn v souladu s návodem. Stěžovatel cituje z návodu k použití přístroje Drugwipe a zjištěný postup pak srovnává s kamerovým záznamem. Má za to, že policista držel přístroj pouze ve vodorovné poloze a následně s ním různě manipuloval, což návod nepředpokládá. Stěžovatel se domnívá, že kontrolní růžové linie se mohou na testeru objevit i tehdy, pokud byl test proveden chybně. Upozorňuje taktéž na to, že po každém testování přístrojem Drugwipe (testování proběhlo celkem dvakrát – poznámka Nejvyššího správního soudu) jej zasahující policista odnesl a položil do služebního vozidla mimo kontrolu stěžovatele a navíc stěžovateli přikázal, aby se posadil do svého vozidla, a tak nebylo možné ověřit, že testovací přístroje předložené správnímu orgánu prvního stupně byly skutečně těmi se vzorky stěžovatele. Policisté si dle názoru stěžovatele museli být vědomi, že testy na přítomnost omamných látek nebyly provedeny správně, neboť stěžovateli nebránili v další jízdě a navíc mu v průběhu testování nařídili, aby vozidlo přeparkoval. Oznámení přestupku sepsali ještě před tím, než byl znám výsledek druhého orientačního vyšetření, výsledek testování tedy předem znali a spoléhali na to, že se stěžovatel nebude výsledku bránit a k absolvování lékařského vyšetření jej nevyzvali.

[5] Krajský soud měl dále pochybit tím, že se vůbec nevyjádřil k žalobní námitce týkající se neprovedení důkazu svědeckými výpověďmi policistů pprap. M. a stržm. H. Jejich výpověď byla potřebná, neboť tvrzení policisty Ing. D. neodpovídala kamerovému záznamu. Věrohodnost policisty Ing. D. nezkoumaly správní orgány ani soud. Ohledně skutkového stavu zjištěného správními orgány proto panují pochybnosti. Důkaz lékařskou zprávou MUDr. F. pak byl libovolně proveden správním orgánem mimo jednání, a tudíž bylo správní řízení zatíženo vadou. S názorem krajského soudu, že pokud správní orgán důkaz ve svém rozhodnutí pouze zmíní bez toho, aby z něj dovodil závěr, nemusí při jeho provádění dbát na své povinnosti a práva účastníka řízení, stěžovatel nesouhlasí.

[6] Žalovaný se ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Stěžovatel podřadil důvody pro podání kasační stížnosti pouze pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávný právní názor krajského soudu. Z obsahu jeho kasační stížnosti je však patrné, že ji opírá také o důvody dle písm. b) a d) téhož ustanovení, neboť tvrdí existenci vad správního i soudního řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Subsumpce kasačních důvodů pod zákonná ustanovení je nicméně součástí právního hodnocení Nejvyšším správním soudem, a nejde tedy o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS; veškerá judikatura zdejšího soudu je dostupná z www.nssoud.cz).

[9] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tvrzeným pominutím některých žalobních námitek, neboť taková vada by dle ustálené judikatury tohoto soudu měla za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zejména opomenul-li by krajský soud vypořádat právní argumentaci, na níž byl postaven základ stěžovatelovy žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). Krajský soud se však vytýkaného pochybení nedopustil. Otázkou, zda a jak byl stěžovatel vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření, se krajský soud zabýval na straně 9 napadeného rozsudku a k neprovedení důkazu výslechem dalších policistů se vyjádřil na straně 11. Také ostatním žalobním námitkám se krajský soud věnoval, přičemž je zřejmé, jak o nich smýšlel a proč je neshledal důvodnými. Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný.

[11] V souzené věci jde o posouzení otázky, zda se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, tedy zda se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. g) téhož zákona odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem. Podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem. Zvláštním právním předpisem, na který je v naposledy citovaném ustanovení odkazováno, je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 379/2005 Sb.“).

[12] Podle § 16 odst. 1 a 3 zákona č. 379/2005 Sb. je osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, povinna podrobit se orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky než alkoholu, a dále také osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s užitím jiné návykové látky.

[13] Krajský soud v napadeném rozsudku dovodil, že k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je nezbytné, aby se

fyzická osoba 1) účastnila provozu na pozemní komunikaci, 2) byla řádně vyzvána k absolvování odborného lékařského vyšetření, a to 3) osobou oprávněnou k učinění takové výzvy, přičemž musí jít 4) o opodstatněnou výzvu. Posledním nezbytným předpokladem je, že se 5) fyzická osoba odmítne lékařskému vyšetření podrobit. Stěžovatel tyto předpoklady nezpochybňuje a nepopírá splnění prvního a třetího z nich. Sporným činí to, zda byl řádně vyzván, zda se jednalo o opodstatněnou výzvu a zda ji odmítl.

[14] Ačkoliv se v řízení o žalobě uplatní princip plné jurisdikce a žalobce může vznést i takové právní námitky, které ve správním řízení vůbec nepoužil, a stejně tak může až v soudním řízení poprvé uplatnit tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav věci a jím odpovídající důkazní návrhy bez toho, aby tento jeho postup bez dalšího vyústil v odmítnutí tvrzení či důkazů pro opožděnost či účelovost (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71), je obecně vhodné, aby neuchovával paletu tvrzení svědčících v jeho prospěch až na pozdější dobu, jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Okolnosti konkrétního případu mohou vést k tomu, že teprve *ex post* podaná obrana bude vyhodnocena jako účelová (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, nebo ze dne 21. 2. 2017, č. j. 2 As 214/2016 – 24).

[15] Jako účelová i nevěrohodná vyhodnotil Nejvyšší správní soud stěžovatelova tvrzení, že nebyl kvalifikovaně vyzván k absolvování lékařského vyšetření a že toto vyšetření neodmítl. Věrohodnost nynější stěžovatelovy obrany snižuje především její zásadní obsahový obrat oproti té obraně, kterou zvolil ve správním řízení.

[16] Ze stěžovatelovy výpovědi podané před správním orgánem prvního stupně je zjevné, že si byl v průběhu správního řízení vědom toho, že ho policisté po provedení orientačních testů vyzvali, aby absolvoval odborné lékařské vyšetření. Stěžovatel taktéž během řízení před správními orgány nijak nerozporoval, že se vyšetření odmítl podrobit. Nejvyšší správní soud nemá žádné pochybnosti o tom, že stěžovatel byl srozuměn s tím, že následkem odmítnutí podrobení se lékařskému vyšetření může být spáchání přestupku, neboť tento následek mu byl jednak sdělen zasahujícím policistou a jednak byl patrný z textu ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, jenž byl obsažen v písemném poučení, které policisté dali stěžovateli k přečtení a které dle svých slov četl (tuto skutečnost stěžovatel stvrdil nejen ve výpovědi před správním orgánem prvního stupně, ale také v kasační stížnosti). Stěžovatelova výpověď i opožděné doplnění odvolání ukazují, že jeho obrana nebyla ve správním řízení založena na tom, zda byl vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření a zda tuto výzvu odmítl, nýbrž na tom, zda byl vyzván z oprávněných důvodů a zda bylo jeho odmítnutí opodstatněné (srov. stěžovatelovu výpověď: „*Dali mi přečíst poučení o tom, jaké mám povinnosti a práva. To jsem si přečetl, ale podepisovat jsem ho nechtěl, protože s policií nemám dobré zkušenosti. O svých povinnostech jsem byl tedy srozuměn. Pak následovala ze strany policisty výzva k lékařskému vyšetření a odběru krve. Na to jsem odpověděl, že odmítám, důvod jsem jim neuvedl. Policista mi řekl, že bude sepsáno oznámení přestupku a že celou věc postoupí na magistrát města ke správnímu řízení. Když jsem na místě viděl ty dva testery, tak jsem pojal podezření, že testy byly nesprávně provedeny, a z toho důvodu jsem to lékařské vyšetření odmítl, protože na tu výzvu k lékařskému vyšetření policista neměl právo.*“). Na tom nic nemění ani jeho formalistická výtka uplatněná v opožděném doplnění odvolání proti rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně, že ho policista nevyzval jménem zákona, ale že jej údajně požádal o absolvování lékařského vyšetření. Není totiž pochyb o tom, že si stěžovatel byl vědom toho, že fakticky šlo o výzvu, jejíž neuposlechnutí mohlo mít za následek spáchání přestupku.

[17] S ohledem na shora uvedené přisvědčuje Nejvyšší správní soud krajskému soudu, že stěžovatelovy žalobní námitky týkající se nedostatku kvalifikované formy výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření a absentujícího odmítnutí absolvovat takové vyšetření jsou nedůvodné. Že byl stěžovatel vyzván k absolvování lékařského vyšetření a že se mu odmítl podrobit, bylo ve správním řízení postaveno na jisto. Jednoznačný je v tomto ohledu nejen přepis výpovědi stěžovatele, ale také výpověď svědka – policisty D., oznámení přestupku ze dne 2. 8. 2015, úřední záznam ze dne 2. 8. 2015 a oznámení přestupku ze dne 5. 8. 2015. Tvrzení stěžovatele, že mu oznámení přestupku bylo poprvé předloženo k nahlédnutí až v řízení před správním orgánem prvního stupně a že o svých právech a povinnostech byl písemně poučen teprve po devatenácti minutách od započetí kontroly policisty, nemohou, i kdyby byla jejich pravdivost prokázána, na této skutečnosti ničeho změnit.

[18] V otázce opodstatněnosti výzvy k absolvování lékařského vyšetření vycházel krajský soud z judikatorních závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2012, č. j. 7 As 151/2011 – 77 (ačkoliv jej chybně označil jako rozsudek ze dne 7. 10. 2011, č. j. As 151/2011 - 77), a ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 – 65, publ. pod č. 2063/2010 Sb. NSS, z nichž plyne, že k provedení orientačního vyšetření, které představuje jen nepatrné omezení svobody pohybu řidiče a provedení jednoduchého testu přítomnosti jiné návykové látky, není třeba žádné důvodné domněnky dle § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb., zatímco k lékařskému vyšetření, které omezí svobodu pohybu řidiče na delší dobu, je naopak nezbytná existence konkrétních skutečností, které vedou k důvodné domněnce, že řidič může být ovlivněn jinou návykovou látkou. Závěry obou těchto rozsudků konfrontoval rozšířený senát v roce 2016 s rozsudky sp. zn. 10 As 12/2014, 6 Aps 3/2011 a 7 Aps 9/2013, z nichž se naopak podává, že jedinou podmínkou pro podrobení se lékařskému vyšetření je výzva policisty (její opodstatněnost netřeba zvláště zkoumat).

[19] V usnesení ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015 – 45, publ. pod č. 3441/2016 Sb. NSS (které bylo vydáno předtím, než krajský soud rozhodoval o stěžovatelově žalobě), rozšířený senát konstatoval, že lékařské vyšetření podle § 16 odst. 2 a 3 zákona č. 379/2005 Sb. nesmí být prováděno bezdůvodně, svévolně či dokonce šikanózně. Uplatní se proto pouze za situace, ve které se lze důvodně domnívat, že vyšetřovaný řidič řídí motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Za normálního chodu věcí postačí dle rozšířeného senátu orientační vyšetření na místě kontroly provedené policií. Pokud není získán jednoznačný a spolehlivý výsledek o obsahu alkoholu nebo jiných návykových látek v těle kontrolované osoby, musí nastoupit prostředky jiné. Další postup se proto odvíjí od výsledku orientačního vyšetření. „*Nutným předpokladem k takovému postupu je ovšem objasnění skutkového stavu věci, v němž přesné zjištění stupně ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou hraje klíčovou roli.* (...) *Mezi důvodné domněnky, které výzvu k provedení lékařského vyšetření umožňují Policii ČR vyslovit, patří různorodé situace. Lze si například představit – a zákon takovou situaci dokonce předvídá – že vyšetřovaná osoba*

orientační dechové vyšetření na místě odmítne. V takovém případě se nařídí provedení lékařského vyšetření. Příslušníci Policie ČR se však ve své praxi setkávají i s jinými situacemi, ve kterých použití výzvy k provedení lékařského vyšetření přichází v úvahu. Je tomu tak tehdy, jestliže řidič podstupující orientační vyšetření nedýchne řádně (...), *obzvláště pokud vykazuje znaky požití alkoholu nebo jiné návykové látky.* (...) *Mezi typické situace lze zařadit i situace, kdy orientační vyšetření nedá jasný výsledek, zda řidič skutečně je pod vlivem alkoholu, resp. jiné návykové látky, případně o výši tohoto ovlivnění. Nejistota může plynout z diametrálně odlišných výsledků postupně prováděných dílčích měření. Není k dispozici spolehlivý skutkový podklad pro právní závěr, který kontrolující policista musí na místě učinit a v jeho důsledku provést či neprovést další opatření v rámci výkonu své pravomoci při dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu.* (...) *Ke sporným okolnostem, které by odůvodňovaly provedení odborného lékařského vyšetření, patří jistě i nesprávně fungující testovací přístroj podávající nespolehlivé výsledky, jeho porucha, poškození nebo momentální nedostupnost při prováděné kontrole.*“ Uplatnění pravomoci policie se musí opírat o řádně zadokumentovaný předešlý postup, z něhož bude zjistitelné, jaké úkony policisté provedli, jak se chovala kontrolovaná osoba, co přineslo použití technických prostředků sloužících ke zjištění stupně ovlivnění (případně proč nemohly být tyto prostředky použity). Výzva k podrobení se lékařskému vyšetření bez důvodného podezření na ovlivnění alkoholem či jinou návykovou látkou by totiž byla svévolí.

[20] Nejvyšší správní soud posoudil skutečnosti zjistitelné ze správního spisu ve světle citovaných závěrů rozšířeného senátu a dospěl k tomu, že policisté ve stěžovatelově případě nepostupovali svévolně ani šikanózně, neboť v daném případě bylo namístě se domnívat, že stěžovatel byl pod vlivem jiné návykové látky, a současně nebylo možné mít tuto domněnku za spolehlivě a nevyvratitelně prokázanou. K tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl poté, co ze správního spisu zjistil, že se stěžovatel dvakrát podrobil orientačnímu testu pomocí přístroje Drugwipe, přičemž výsledky obou testů vykazovaly pozitivní výsledek ohledně látek amfetamin a metamfetamin. K provedení druhého testu policisté přistoupili poté, co zjistili, že první tester byl poškozen. Stěžovatel k výsledku poznamenal, že žádnou návykovou látku neužil, a současně sdělil, že užívá lék Olwexya určený k léčbě maniodepresivní psychózy. Dle úředního záznamu ze dne 2. 8. 2015 přitom byla stěžovatelova orientace, postoj, chůze, paměť i řeč normální, avšak oči měl mít zarudlé a barvu kůže bledou či popelavou. Za těchto okolností, kdy zde na straně jedné byly okolnosti důvodně nasvědčující tomu, že stěžovatel mohl být pod vlivem návykových látek amfetamin a metamfetamin, a na straně druhé nejistota, zda pozitivní výsledek testu nebyl způsoben léky, s nimiž dle tvrzení stěžovatele nebylo spojeno žádné omezení pro řízení motorových vozidel, bylo vhodné, aby byly pochybnosti rozptýleny pomocí odborného lékařského vyšetření. Nejvyšší správní soud proto aprobuje názor krajského soudu o opodstatněnosti výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření, který, ač byl učiněn bez zohlednění usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 146/2015 – 45, jež na souzenou věc dopadalo, je s jeho závěry v souladu.

[21] Pochybnosti o tom, zda bylo měřeno v souladu s návodem k přístroji Drugwipe (zejména zda policista s přístrojem příliš „nemával“) a zda by se i v takovém případě mohly v testovacích okénkách objevit růžové kontrolní linie, jsou pochybnostmi o správnosti výsledku měření, jež mohly být vyřešeny právě lékařským vyšetřením. Také v situaci, kdy policisté mají za to, že výsledků měření bylo dosaženo v souladu s návodem, a účastník

silničního provozu naopak rozporuje správnost naměřených hodnot, může být dle Nejvyššího správního soudu v závislosti na okolnostech případu příhodné vyzvat kontrolovanou osobu k lékařskému vyšetření, které naměřené hodnoty vyvrátí, či potvrdí. Tvrzení o tom, že s testery mohlo být manipulováno a mohly být zaměněny, pak má Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem za vágní a nepodložené.

[22] Stěžovateli lze dát zapravdu, že správní orgán prvního stupně pochybil, neboť provedl dokazování listinou – lékařskou zprávou ze dne 5. 11. 2015 - mimo ústní jednání, aniž o tom stěžovatele předem vyrozuměl, jak vyžaduje § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (použitelný na základě § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy rozhodném znění). Nejvyšší správní soud v tomto ohledu nesdílí přesvědčení krajského soudu, že tento důkaz nebyl v řízení před správním orgánem prvního stupně proveden. Listina sice není vyjmenovaná mezi těmi podklady, o něž správní orgán své rozhodnutí opřel, její obsah je však konstatován na straně 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a tudíž jejím prostřednictvím dokazováno být muselo. Zjištěná vada správního řízení však nemohla mít vliv na výsledné rozhodnutí. Nejen z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadeného rozhodnutí, ale především z obsahu předmětné listiny plyne, že nebyla pro hodnocení věci podstatná, neboť se rozhodné otázky nedotýkala. Zatímco ve správním řízení byla řešena otázka, zda se stěžovatel na výzvu nepodrobil lékařskému vyšetření, listina zodpovídala otázku, zda byla v léku Olwexya, který stěžovatel užíval, obsažena látka metamfetamin. Zda stěžovatel byl, či nebyl pod vlivem návykové látky, nebylo pro závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu klíčové.

[23] K námitce neprovedených důkazů výslechy policistů M. a H. Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). To však neznamená, že musí provést veškeré v úvahu připadající důkazy. Pokud zjištění skutkového stavu dosahuje takové úrovně, že o skutkovém stavu neexistují žádné důvodné pochyby a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním, je další dokazování nadbytečné. Správní orgány vycházely při svém rozhodování z dostatečného množství podkladů, které byly vzájemně souladné a v rozhodných aspektech nevykazovaly žádných rozporů. S ohledem na to, že z výpovědí stěžovatele a policisty D. shodně vyplynulo, že stěžovatel svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přestupku, jenž mu byl dáván za vinu, bylo nadbytečné provádět dokazování také výslechy ostatních zasahujících policistů. Rozpory mezi výpovědí policisty D. a kamerovým záznamem, na něž poukazuje stěžovatel ve své kasační stížnosti, jsou okrajové a podstatných otázek se netýkají, a tak nevyvolávají nejistotu ohledně věrohodnosti výpovědi policisty.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdil a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho běžné činnosti vznikly, proto mu právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu